

## **Să-L cunoști și să te cunoști (VIII): Momentul oportun**

Dumnezeu ne face să trăim rugăciunea în modul care ne convine cel mai bine în orice moment. Sfânta Elisabeta este martorul unui mod, în care răbdarea și constanța dau naștere unei depline bucurii.

17.07.2021

Când a venit la ea, Elisabeta a înțeles că Maria deja nu mai era copil. Ea o văzuse probabil născându-se și

crescând, la fel de deosebită, cum era de la cea mai fragedă vârstă. Așadar, ele locuiau departe una de cealaltă. Recunoscând-o acolo, în pragul casei sale, ea fu plină de bucurie. Evanghelistul ne spune că a întâmpinat-o exclamând „cu o voce puternică (...) de unde îmi este (dată) mie aceasta ca să vină mama Domnului meu la mine?” (Lc 1,42-43). Era o bucurie profundă, ieșită dintr-o viață plină de rugăciune. Ea și Zaharia erau considerați ca sfinți – adevărați – după Scriptură și oamenii îi priveau cu o admirație adevărată (Cf. Lc 1,6). Totuși, ei singuri știau tot ce se ascundea în spatele atâtor ani trăiți alături de Dumnezeu: era vorba despre experiențe destul de necunoscute, cum ni se întâmplă tuturor. Bucuria Elisabetei izvora dintr-un trecut plin de durere și speranță, de decepții și căutări, în care totul îi aprofundase, de fiecare dată, relația cu Dumnezeu. Ea

singură cunoștea rușinea provocată în ea de faptul de a nu putea fi mamă, când aceasta era binecuvântarea cea mai așteptată de o femeie în Israel. Dar Domnul voise să o supună la această încercare ca să o ridice la o intimitate mai mare cu El.

## O pledoarie înțeleasă

Relația noastră cu Dumnezeu, rugăciunea noastră, are întotdeauna și ceva unic, incomunicabil, la fel ca cea a Elisabetei; are ceva ca a păsării solitare (Cf. Ps 102,8) pe care Dumnezeu, cum spunea sfântul Josemaría, o poate ridica ca răpit de un vultur, până la a vedea, etapă după etapă, Soarele. El singur știe care sunt timpurile și momentele care se potrivesc fiecăruia. Dumnezeu dorește această *intimitate divinizatoare* cu noi într-un fel pe care noi nu ni-l putem imagina. Dar faptul că El singur știe timpurile –

cum El cunoștea momentul oportun pentru nașterea lui Ioan Botezătorul – nu ne împiedică pe fiecare dintre noi să dorim, în fiecare clipă, o mai mare intimitate cu Domnul. Aceasta nu ne împiedică nici să-o cerem lui Dumnezeu, permanent, căutând ceea ce este mai măreț, ridicând capul deasupra mulțimii pentru a-l vedea pe Isus care trece, iar la nevoie urcând chiar într-un copac ca Zaheu. Ne putem imagina că Elisabeta își întorsese inima în nenumărate rânduri spre Dumnezeu și că ea îl încurajase pe soțul ei să facă la fel, până când el să audă în sfârșit: „rugăciunea ta a fost ascultată și soția ta, Elisabeta, îți va naște un fiu și-i vei pune numele Ioan” (Lc 1,13).

Pentru Elisabeta, ceea ce urma să se încheie cu o rugăciune de încredere în Domnul trecuse prin cuptorul purificator al timpului și al adversității. Ea îmbătrânea, iar Dumnezeu încă păstra liniște asupra

unui aspect crucial: de ce părea să nu-i audă rugămintea de atâția ani? De ce nu i-a dat un fiu? Chiar preoția soțului ei nu era suficientă? În această nevoie exprimată, în slăbiciunea sa rugătoare sau în liniștea aparentă a lui Dumnezeu, credința sa, speranța sa și caritatea sa urmau să se purifice; căci nu numai că ea persevera, dar se lăsa transformată în fiecare clipă, acceptând mereu și în toate, voința Domnului. Poate cu siguranță identificarea cu Crucea – pentru care se pregătea Elisabeta, într-o oarecare măsură – este cel mai bun mijloc de a ne verifica autenticitatea rugăciunii noastre: „nu voia mea, ci voia ta să se facă” (Lc 22,42). Dacă dreptii din Vechea Alianță au trăit în această accepție, iar Isus a făcut din această atitudine față de Tatăl motivul întregii sale vieți și noi creștinii suntem chemați să ne unim cu Dumnezeu în acest fel; mereu este bun momentul să ne rugăm astfel:

„Hrana mea este să fac voia celui care m-a trimis și să împlinesc lucrarea lui” (In 4,34).

## **Momentul de a-ți aminti**

Poate că Elisabeta păstrase aprinsă flacăra rugăciunii în sufletul bătrânului Zaharia, până când un înger îi apare, în sfârșit, soțului ei: ei, cea numită sterilă, Domnul urma să-i dea un fiu deoarece „la Dumnezeu nimic nu este imposibil” (Lc 1,36). Astfel, lăsându-se condusă *per aspera ad astra* – printr-un proces esențial de purificare pe care El îl înfăptuiește la cei care se lasă șlefuiți – Elisabeta a putut exclama în rugăciune ceea ce, de atâția ani, noi repetăm zilnic: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul sânelui tău!” (Lc 1,42).

Să știm că drumul nostru către Dumnezeu implică o profundă identificare cu Crucea; este esențial

pentru a înțelege că, ceea ce pare uneori o stagnare este de fapt un progres. Atunci, în loc să trăim așteptând timpuri mai bune, sau o rugăciune pe gustul nostru, vom accepta cu gratitudine hrana pe care vrea să ne-o dea Dumnezeu: „Dacă privim în jurul nostru, ne dăm seama că există atâtea *oferte de hrană* care nu vin de la Domnul și care aparent satisfac mai mult. Unii se hrănesc cu bani, alții cu succese și vanități, alții cu putere și orgolii. Dar hrana care ne hrănește cu adevărat și care ne satură este numai cea pe care ne-o dă Dumnezeu! Hrana pe care ne-o dă Domnul este diferită de celelalte și poate că nu ne pare la fel de savuroasă ca anumite mâncăruri pe care ni le oferă lumea. Atunci, visăm la alte mâncăruri, ca evreii în deșert, care regretau carnea și plantele pe care le mâncau în Egipt, dar care uitau că se hrăneau la masa sclaviei. Aceștia din urmă, în aceste momente de tentație, aveau memorie, dar o

memorie bolnavă, o memorie selectivă. O memorie de sclav, nu liberă” [1]. De aceea practic trebuie să ne întrebăm: de unde vreau să-mi iau hrana? Despre ce îmi voi aminti? Despre Domnul care mă salvează, sau despre carne, despre usturoiul și ceapa sclaviei? Ce amintiri îmi vor umple sufletul? Vreau să mănânc alimente solide ori să continui a mă hrăni cu lapte? (Cf. 1 Co 3,2).

În viață poate exista tentația de a privi înapoi și de a dori, cum a fost și cazul evreilor, usturoiul și ceapa din Egipt. Mana, un aliment care la un moment a fost perceput ca o binecuvântare și un semn de protecție (cf. Num 21,5) au sfârșit prin a fi respins. Tot așa ni se poate întâmpla și nouă, mai ales dacă ne răcim, când neglijăm alfabetul elementar al rugăciunii: căutarea reculegerii, să avem grijă de detaliile pietății, să alegem momentul cel mai bun, să fim afectuoși... Atunci este,

cu atât mai mult, timpul să ne amintim, să ținem minte, să căutăm în rugăciune și în lecturile spirituale această hrană solidă despre care ne vorbește sfântul Paul, un aliment care deschide orizonturi de viață.

## **Ca atrași de forța unui magnet**

A memora în rugăciune este mult mai mult decât o simplă amintire: este vorba despre conceptul de „memorial” propriu religiei lui Israel; adică este un eveniment salvific care aduce opera mântuirii la momentul prezent. *Rugăciunea memorială* este o nouă conversație asupra a ceea ce este deja cunoscut, o amintire din trecut, care este din nou percepută într-o manieră prezentă. Noi înțelegem episoadele centrale ale relației noastre cu Dumnezeu și le trăim diferit de fiecare dată. Este ceea ce i s-a întâmplat, poate, Elisabetei când, în noua manieră

învăţată, a perceput din nou la ceea ce o destinase Dumnezeu.

De-a lungul anilor, în ritmul dăruirii de noi înşine şi a rezistenţei noastre, Domnul ne arată diferitele profunzimi ale misterului său. El vrea să ne ducă foarte sus, ca într-o spirală uşor ascendentă, rulându-se neîncetat. Este de la sine înţeles că ne putem roti pe orizontală fără a urca, sau că putem de asemenea să coborâm precipitat sau chiar „să trecem tangent” şi să abandonăm relaţia cu Creatorul nostru... dar El nu se opreşte în efortul său pentru a merge la termen: este un plan de alegere şi justificare, de sfinţenie şi glorie pe care El îl are pentru noi (cf. Rom 8,28-30).

Ca atâţia alţi autori, sfântul Josemaría descrie acest procedeu cu mult realism şi cu multă frumuseţe. Sufleul merge „spre Dumnezeu, după cum este atras fierul de forţa

magnetului. Începem să-l iubim pe Isus, într-un fel mai eficient și resimțind o tândră emoție” [2]. Când medităm despre misterele filiației divine, a identificării lui Cristos, a iubirii Voinței Tatălui, a dorinței de co-mântuire... și când simțim că toate acestea sunt un dar al Sfântului Duh, ne calibrăm mai bine datoria noastră față de El. Și apoi crește impetuos mulțumirea în noi. Ne trezim la imboldurile sale, mult mai frecvente decât am crede: „Este, poate fi foarte bine, ceea ce se întâmplă de obicei în sufletul nostru: o nebunie de iubire care, fără spectacol, fără excentricități, ne învață să suferim și să trăim” [3].

Astfel, cu uimire, imensitatea iubirii pe care am primit-o de la Dumnezeu de-a lungul vieții noastre este revelată: zi după zi, an după an... din sânul matern! Iată în ce constă iubirea: „Nu noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci El ne-a iubit și l-a

trimis pe Fiul său ca jertfă de iertare pentru păcatele noastre” (1 In 4,10). Depășiți, ne descoperim plonjați într-o iubire fascinantă, atentă, dezarmantă. Așa i se întâmplă Elisabetei: „Iată ce a făcut Domnul pentru mine, în aceste zile în care și-a îndreptat privirea spre mine ca să îndepărteze rușinea mea dinaintea oamenilor” (Lc 1,25). După ani de întuneric, ea află că este iubită veșnic de Cel care este izvorul întregii iubiri; și aceasta într-un mod pe care nu îl merită, nici nu poate să se aprecieze pe deplin, nici nu reușește să-i corespundă: „Și de unde îmi este dată mie aceasta ca să vină mama Domnului meu la mine?” (Lc 1, 43). Cum este posibil să mă iubească Dumnezeu atât? Și, de asemenea, cu un pic de perplexitate și de durere: cum de nu mi-am dat seama de acest lucru mai devreme? La ce gândeam?

Orice rugăciune bună ne pregătește inima să știe ce să ceară (cf. Rom

8,26) și să primească ceea ce noi cerem. A pune un pic de iubire pentru Dumnezeu în fiecare detaliu al pietății, multă sau puțină, ne ușurează drumul. A ne adresa lui Isus Cristos cu numele Său, cu gingășie, exprimându-ne afecțiunea fără rușine, ne apropie de moment. Trebuie insistat și să răspundem rapid iubirii primite. „Amintiți-vă frumoasele și marile lucruri pe care Domnul le-a făcut în viața fiecăruia dintre noi”, căci o rugăciune memorială „face mult bine inimii creștine” [4]. De aceea sfântul Josemaría recomanda în predicarea sa: „Ca fiecare dintre noi să mediteze asupra a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru el” [5].

## **Dumnezeu este totul și acest lucru este suficient**

De atâtea ori, Elisabeta va reveni asupra a ceea ce a făcut Domnul pentru ea. Cât de transformată i-a

fost viața! Și cât de curajoasă a devenit! De atunci, întregul său comportament dobândește o deosebită bogăție. Ea se ascunde, din modestie, luni întregi cum au făcut-o profeții, pentru a semnifica acțiunea divină (cf. Lc 1,24); ea capătă și o mai mare claritate, pentru a urma planurile sale: „Nu, el se va numi Ioan” (Lc 1,60). Ea poate, de asemenea, să-și dea seama de lucrarea lui Dumnezeu în verișoara sa: „Fericită aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de Domnul” (Lc 1,45). Elisabeta se comportă ca cineva care se adresează lui Dumnezeu cu toată inima sa.

La fel, în rugăciunea noastră, trebuie să avem iubire și luptă, laudă și ispășire, adorație și cerere, afecțiune și inteligență. Trebuie să îndrăznim, cu toate literele alfabetului, cu toate notele gamei muzicale, cu toată paleta de culori, căci s-a înțeles bine că nu este vorba să îndeplinim, ci să

iubim din toată inima. Exercițiile de pietate, oamenii, sarcinile cotidiene... sunt aceleași ca înainte, dar nu sunt trăite în același mod. Aceasta crește libertatea de spirit, „această capacitate și această atitudine obișnuită de a acționa din iubire, mai ales în efortul de a îndeplini, în orice împrejurare, ceea ce ne cere Dumnezeu” [6]. Ceea ce înainte părea o grea obligație devine o ocazie să întâlnești Iubirea. Scadența continuă să coste, dar acum aceste eforturi pentru a le atinge se fac cu bucurie.

În fața infinitei iubiri, astfel descoperită și la biata corespundere umană, inima se topește într-o profundă rugăciune de laudă și de ispășire; apare o durere, care pornește de la păcatele personale și te împinge la o căință personală. Crește convingerea că „Dumnezeu este totul, eu nu sunt nimic. Iar pentru astăzi, este suficient” [7]. În felul acesta putem smulge atâtea

scuturi, ce fac dificil contactul cu El. Se naște astfel recunoștința sinceră, profundă și explicită față de Domnul, care devine adorație, „recunoscându-l ca Dumnezeu, Creator și Salvator, Domn și Stăpân a tot ceea ce există și ca Iubire infinită mizericordioasă” [8]. De aceea este potrivit să se folosească toate cheile inimii. Pentru ca rugăciunea să fie variată, bogată, pentru ca ea să nu treacă prin canale uzate; ca sentimentul să o însoțească sau nu, pentru că ceea ce iubim la Dumnezeu, nu este încă Dumnezeu: El este infinit mai mare.

---

[1] Papa Francisc, *Omilia în Solemnitatea Preasfântului Trup și Sânge al lui Cristos*, 19-VI-2014.

[2] Sf. Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 296.

[3] Ibid., nr. 307.

[4] Papa Francisc, Omilia, Sfânta Marta, 22-IV-2016.

[5] Sf. Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 312.

[6] Fernando Ocáriz, Prelatul Opus Dei, *Scrisoare*, 9-I-2018, nr. 5.

[7] Sf. Ioan al XXIII-lea, *Il giornale dell'anima*, Edizioni di Storia e Letteratura, Roma, 1964, p. 110.

[8] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 2096.

Rubén Herce

.....

pdf | document generat automat din  
<https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/sa-l-cunosti-si-sa-te-cunosti-viii-momentul-oportu/> (10.08.2025)